

Sygn. akt II Cz 536/15

POSTANOWIENIE

Dnia 2 czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy II Wydział Cywilny Odwoławczy
w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anatol Gul

Sędziowie: SO Piotr Rajczakowski

SO Aleksandra Żurawska

po rozpoznaniu w dniu 2 czerwca 2015 r. w Świdnicy na posiedzeniu niejawnym zażalenia

dłużnika (...) Sp. z o.o. w Ś. na postanowienie Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 23 marca 2015 r., sygn. akt I Co 268/15

w sprawie z wniosku wierzyciela A. K. prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie - J. Z. Kmp 1/15

p o s t a n a w i a:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 23 marca 2015 r., Sąd Rejonowy oddalił skargę dłużnika zawierającą wniosek o obniżenie opłaty egzekucyjnej. W ocenie Sądu nakład pracy Komornika w sprawie Kmp 1/15 był znaczny. Poza wskazanymi we wniosku sposobami egzekucji, Komornik wystosował szereg zapytań i zajęć wierzytelności. Ponadto, skoro sprawa sądowa toczyła się co najmniej 4 lata, dłużnik miał dostatecznie dużo czasu, aby na wypadek przegrania procesu zgromadzić niezbędne środki na zaspokojenie ewentualnych roszczeń powodów i mimo uprawomocnienia się wyroku, spółka nie zaspokoiła dobrowolnie świadczenia. Z tego względu to dopiero złożenie wniosku i liczne, przy tym skuteczne czynności komornika spowodowały, że dłużnik w ciągu jednego dnia zaspokoił w całości roszczenie.

W zażaleniu na powyższe postanowienie, dłużnik zaskarżając je w całości podniósł:

1. błąd w ustaleniach faktycznych mających istotny wpływ na treść wydanego w sprawie orzeczenia polegający na przyjęciu, że w okolicznościach sprawy nakład pracy Komornika był znaczny, podczas gdy Komornik, prócz doręczenia dłużnikowi zawiadomienia o wszczęciu postępowania egzekucyjnego oraz zajęciu rachunków bankowych, nie podjął żadnych innych działań
2. naruszenie art. 49 ust. 10 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, poprzez jego niezastosowanie;
3. błędną wykładnię art. 49 ust. 10 ww. ustawy, poprzez przyjęcie, że przesłanką odmowy obniżenia opłaty egzekucji jest czas trwania postępowania sądowego oraz upływ czasu od złożenia wniosku egzekucyjnego do zakończenia egzekucji, podczas gdy przepis ten nie wprowadza taki przesłanek.

W oparciu o powyższe zarzuty, strona skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego postanowienia i rozstrzygnięcie zgodnie z wnioskiem.

Sąd Okręgowy zważył:

Zażalenie jako bezzasadne podlegało oddaleniu. Sąd Okręgowy podziela bowiem w całości wszechstronną i obszerną argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia uznając ją za prawidłową i przyjmując jako swoją, a zatem nie widząc potrzeby jej ponownego przytaczania. Przechodząc zatem do oceny wniesionego przez dłużnika środka zaskarżenia, w pierwszym rzędzie należy wskazać, że instytucja obniżenia opłaty określona w art. 49 ust. 7-10 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji / tekst jedn: Dz. U. z 2011 r., nr 231, poz. 1376 ze zm. / jest rozwiązaniem o charakterze nadzwyczajnym i z tego względu winna być wykorzystywana w sytuacjach wyjątkowych, przy uwzględnieniu wszelkich okoliczności sprawy. Najistotniejszym z nich jest ocena sytuacji majątkowej i dochodów dłużnika. Z tego też powodu, pozytywna ocena wniosku związana jest z wykazaniem przez wnioskodawcę, że jego sytuacja jest zdecydowanie gorsza od tej, w jakiej znajdują się inni dłużnicy / tak J. Ś., Ustawa o komornikach sądowych i egzekucji, Komentarz, wyd./el. Lex 2012 /. Nie sposób przy tym podzielić poglądu strony skarżącej, że zastosowanie art. 49 ust. 10 ww. ustawy możliwe jest w przypadku zaistnienia wyłącznie jednej podstawy, tj. nakładu pracy Komornika nieuzasadnionego względem wysokości opłaty. W ocenie Sądu Okręgowego, przepis ten nie może stanowić samodzielnej podstawy obniżenia wynagrodzenia, bowiem jej wysokość jest zróżnicowana w zależności od sposobu egzekucji, a więc ustawodawca dokonał już niejako oceny nakładu pracy komornika i uznając ten nakład za mniejszy przy niektórych sposobach egzekucji / egzekucja z rachunku bankowego, egzekucja z wynagrodzenia za pracę / - zmniejszył wysokość opłaty stosunkowej. Samo poczynienie „typowych” czynności, nie może stanowić podstawy do obniżenia opłaty, gdyż mają one miejsce niemal w każdej sprawie, co przy przyjęciu takiego stanowiska spowodowałoby, że sąd zawsze musiałby takową opłatę obniżać. Dodatkowo należy zauważyć, że skarżąca Spółka ani w zażaleniu, ani też w samym wniosku, nie uzasadniła w jakikolwiek sposób, dlaczego w jej ocenie, obliczona przez Komornika opłata egzekucyjna powinna być obniżona akurat do kwoty 1.000 zł. Chybiona jest też argumentacja strony skarżącej, że szybkie wyegzekwowanie całej należności przyczyniło się do zmniejszonego nakładu pracy. Opłata egzekucyjna jest swoistym wynagrodzeniem za prowadzenie egzekucji, a skoro została ona przeprowadzona w sposób efektywny i szybki, jej obniżenie skutkowałoby niejako ukaraniem komornika za prawidłowo przeprowadzone czynności. Ponadto, Sąd Rejonowy wyraźnie wskazał też na inne, wbrew ocenie skarżącej, licznie przeprowadzone czynności, które jego zdaniem, jak i zdaniem Sądu Okręgowego, uzasadniały utrzymanie opłaty na ustalonym już poziomie. Nie może też ująć uwadze to, że postępowanie egzekucyjne zostało wszczęte w wyniku niezrealizowania w sposób dobrowolny przez dłużnika, obowiązku spełnienia świadczenia na rzecz wierzyciela, a co istotne, jak wynika z pisma wierzycieli / k. 55/, sytuacja finansowa dłużnika jest bardzo dobra i kilka lat wcześniej był on w stanie utworzyć odpowiednią rezerwę, licząc się tym samym z możliwością przegrania procesu. Reasumując, przedmiotowe zażalenie nie mogło przynieść pożądanego przez stronę skarżącą skutku, bowiem nie wykazała ona, aby jej sytuacja, ani też nakład pracy komornika, uzasadniały zastosowanie art. 49 ust. 10 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc i art. 13 § 2 kpc, orzekł jak w postanowieniu.